

INGEZONDEN.

LONGTUBERCULOSE EN INVALIDITEIT.

Indien GRAVESTEIN zich had herinnerd, wat ik vroeger in dit *Tijdschrift* o.a. schreef over de Invaliditeitswet en indien hij mijn naschrift rustig en onbevooroordeeld had gelezen, dan had hij zijn vriendelijke woorden in het bijzonder over mijn „niet begrijpen” der Invaliditeitswet in de pen gehouden. Hij had dan zijn geheele betoog over de toepassing van art. 99 achterwege kunnen laten, omdat ik reeds lang geleden betoogde, wat GRAVESTEIN nu leeraart; dan zou hij geen zinspelingen op een ziekewet gemaakt hebben, omdat ik zelf in den voorlaatsten zin van mijn naschrift: zeg „Ik weet, dat dit euvel verdwijnt, indien er een ziekteverzekering komt”. Maar . . ik zal niet verder ingaan op de opmerkingen van GRAVESTEIN van persoonlijken aard; deze toch zijn wel aardig om de aandacht van de hoofdzaak af te leiden, maar doen niets ter zake.

Wat de zaak zelf betreft, merk ik op, dat uit mijn naschrift nergens blijkt, dat ik van oordeel ben, gelijk GRAVESTEIN blijkt te meenen, dat er zulk een nauw verband ligt tusschen art. 71a en art. 99, dat bij weigering van blijvende rente altijd behandeling zou gegeven moeten worden. Daaraan is door mij zelfs geen oogenblik gedacht. Mijn bezwaar was, dat men bij een toestand, als VAN GELDEREN beschrijft, terecht behandeling weigerend, de wet doet zeggen: „maar rente krijgt ge niet, omdat er *vooruitzicht* bestaat, dat uw invaliditeit niet blijvend is”. GRAVESTEIN oordeelt het logisch, dat eenmaal gezegd wordt: „het is zeer twijfelachtig, dat uw invaliditeit niet blijvend wordt”, de andere maal: „er bestaat vooruitzicht, dat dit wel het geval is”. GRAVESTEIN voegt er nog aan toe: de wetgever heeft met art. 71 alleen het oog gehad op de *volstrekt ongeneeslijken*. Ik lees in art. 71a alleen, dat er geen *vooruitzicht* mag bestaan, en acht dit niet gelijk aan *volstrekt ongeneeslijk*. De verklaring van GRAVESTEIN echter aanvaardend — ik beoordeelde in mijn naschrift niet de uitvoering der wet, ik schreef immers „ik geloof gaarne, dat beide beslissingen letterlijk en wettelijk juist zijn” —, stel ik vast, dat de kring van hen, die onder art. 71a vallen, dan toch wel uiterst klein is. Onze kennis omtrent de prognose is nog zóó klein, dat zelfs bij de opvatting van GRAVESTEIN nog vergissingen kunnen voorkomen. Maar daarop is de wet bedacht geweest. Er bestaat een paragraaf 4 van Hoofdstuk II der Invaliditeitswet getiteld: „Van de geneeskundige behandeling en intrekking van rente” en daardoor is „de rente”, dus ook die van art. 71a, slechts betrekkelijk blijvend gemaakt; immers deze kan o.a. ingetrokken worden, indien de door den Raad van Arbeid aangewezen deskundigen eenparig van oordeel zijn, dat de verzekerde niet langer invalide is. Ik gevoel wel, dat „intrekken” dikwijls meer moeite zal meebrengen dan „niet geven”, maar het bestaan der mogelijkheid doet mij twijfelen aan de opvatting, dat alleen *volstrekt ongeneeslijken* rente kunnen krijgen, vóórdat zij 6 maanden invalide zijn. Zoo geloof ik, dat niemand er schade door had kunnen lijden, als deze man reeds dadelijk zijn rente had gekregen. Wij moeten ons echter bij de officieele opvattingen neerleggen, maar juist daarom oordeelde ik een andere wetgeving noodig, daar de bestaande — en dit klemt vooral nu er geen redelijk vooruitzicht op een ziekteverzekering bestaat — dikwijls onnoodig zes maanden lang een verzekerde zijn rente niet geeft, tenzij de wetsopvatting zich wijzigt.

Dat in dit geval ook de deskundige Raad van Arbeid door de beslissing getroffen was, wat blijkt uit het feit, dat deze nadere toelichting vroeg, sterkt mij in mijn overtuiging, dat ik terecht op dit vraagstuk ben ingegaan.

Amsterdam, 20 Januari 1924.

D. BROCX.